

A Falb által kiszámított folyó évi kritikus napok a következők: január 21., február 19., márczius 20., július 31., augusztus 30., szeptember 28., október 28-án középérs szél várható; vihar pedig márczius 6., április 5., április 19., május 4., október 13., november 12., december 12-én, és enyhébb vihar február 5., május 18., június 3., 17., július 17., augusztus 15., szeptember 14., november 26., és december 26-án.

Megjegyezzük azonban még, hogy Falb állítása szerint nincs kizárva az sem, hogy ezen légtünetek 1—2 nappal a jelzett idő előtt vagy után fognak beállani.

(*D. forst- u. j. Ztg.*)

Vidéki levél.

Jólsva, 1890. augusztus 20.

Tisztelt szerkesztőség! A milyen jól indult a tavasz, olyan rossz a nyár. A tavaszi esőzések folytán jól megereedett csemetéket tönkre teszi a rendkívüli forróság, a hosszantartó szárazság. A Garam folyó forrásvidékén, a a Királyhegy lejtőin azonban a tavaszi fagyok is tettek kárt. Állítólag 7—8 éves ültetések zsenge hajtásait egészen leperzselte a dér. Nagyon hihető. Vöröskő alatt az országot mentében a felserdült fenyveken (lúczfenyő) most is rajta láttam vörösleni az elfagyott hajtásokat. Körülményesebben a kárról a Cóburg herezegi erdészek irhatnának, kiknek kezelése alatt vannak ezen erdők. Valóban leverő, ha az ember már biztosítottnak vélt, éveken át dédelgetett erdősitését egy éjszaka hidege által tönkre téve látja.

Magtermés a fenyvesekben ugy látszik lesz. A Garam felső völgyében a lúcz és jegenye fenyőn meglehetősen láttam tobozokat. Makk azonban — legalább az Ipoly, Murány és Rima völgyén, — a merre t. i. jártam — nem lesz. Részint a hernyófalás tette tönkre még virágjában, részint a nyári forróság fogja le kényszeríteni a fáról. Ez különben

ugy látszik országos csapás, s valóban gondolkodásra int. Már körülbelül 5 éve, hogy nem volt jó makktermés. Átalában véve ugy lehet számítani, hogy minden 10 évre esik egy jó és 2—3 szórványos makktermő esztendő. Még ha csemetekertekben is neveljük a magtalan évekre a csemetéket, akkor sem biztosíthatjuk az évről-évre ránk háramló erdősítések teljesítését. Azt gondolom, hogy már magában ezen körülmény arra inthetne, hogy a tölgyesekben, kiváltképen a rosszabb és verőfényes és aszoványos hegyoldalakon a tarvágásról lemondanánk. Különben sem megyünk sokra azzal az ily helyeken, mert a vágásokat ellepi a sok mindenféle cserje-bokor, tölgy, gyertyán, juhar, nyár stb. sarjadék, s mikorra magunk termett, azt sem tudjuk, hová vessünk, vagy a kikelt avagy ültetett csemetéket elnyomják a gyomok. Ha pedig ezek el nem lepik a vágást, akkor a csemetéket kiégeti a nap, elsenyveszti a szárazság, s a vágatás következménye kopár vagy gyéres.

A használat nehézsége ijeszt sokakat. Pedig az csak az első években volna meg, addig t. i. míg rendeződnék a dolog. Én ugy képelem azt. Addig, míg magtermő év be nem áll, a selejtes fa kiszedésével a bokrok irtásával kellene előre haladni, s ebből fedezni a fahozadékot. Ritkítani magtermés előidézése céljából a mi hegységi tölgyeseinkben ugy is a legritkább esetben szükséges. Ha pedig szükséges, csak gyengén kell. Magtermés beállta után a szerint, hogy mily sűrű a tölgyes, vagy gyengén ritkítani, vagy a nélkül várni kell, míg a magzadék a felszabadítást meg nem kívánja. Ennek érdekében a szükségletnek megfelelően szedethetünk ki különben annyi fát, a mennyit kellő világosság előidézése megkíván addig, míg végre a rendes tarolások kezdetüket vehetik. Ha egyszer ennyire jutottunk, az évi fatermés rendes kivágatása nem ütközik akadályokba. A legnehezebb az első

magtermés idejét bevárni. Ez pedig előreláthatólag pár év alatt bekövetkezik.

Szabad gazdálkodás mellett ezen eszme kivitele nem ütközik nehézségekbe. Az a kérdés azonban, mi történjék a rendszeres gazdasági terv szerint való gazdálkodásra kötelezett erdőkben? Mindenek előtt tény az, hogy a gazdasági tervnek számolni kell a fennálló viszonyokkal és körülményekkel. Azon kívül a fokozatos felújító vágásra — a milyen a fönnébbi — a terület részbeni kihasználását írja elő. A legnagyobb akadály az, hogy a terv kidolgozása nem oly könnyű mint tarvágás mellett.

Hogy a tölgygazdaság javítására nálunk nagy a szükség, azt ezen vidéken ad oculos lehet demonstrálni. A völgyön lefelé Torualjáig mindenütt rongyos az erdőpalást. Mint a koldus meztelen teste, bujik elő lépten-nyomon a fehér szikla, kő, a zöld lombozat közül. Nem lesz azon — nem vetek rá sok időt — még legelő sem.

A felújítás hibás volta, meg a legelő követelése a mezőgazda részéről okozza leginkább romlását a tölgyeseknek e vidéken. Előzetes tilalmazás nélkül nem fognak semmire se menni erdőbirtokosaink sem e vidéken, sem másutt a rosszabb, aszoványosabb talaju vidékeken a felújítással. Pedig az maga — 10 éves tilalmat feltéve — biztosítja az erdő feljulását. Hogy ez által mit lehetne elérni láttam Czékus László rokonom liezei erdejében, mely lételét csak annak köszöni, hogy mintegy 30 év előtt legeltetés ellen tilalom alá helyezték.

Hogy mit kíván a mezőgazda legelő tekintetében az erdőtől, azt láttam ugyanezen birtokos erdejében. Nincs abban egy szál fű. A lombot pedig lerágtá a juh, a meddig érte. A talaj pedig kőkeményre van taposva. Hogy keljen ki az ilyenben a makk! Hogy növekedjék a fa! A

gazda azonban erre csak azt mondja: „Mit tegyünk, ha nincs fű a legelőkön. Juh nélkül, illetve trágyája nélkül pedig nem termeszthetünk semmit. Ilyen száraz esztendőben az erdőnek kell helyt állni.“

Bizony a mezőgazdaság és az erdészet érdekének kiegyeztetése nem könnyű dolog!

Illés Nándor.

A fapiacsról.

Budapest, 1890. augusztus 31.

(B.) A faüzlet, habár e hónapban a belföldi forgalom kevésbé csökkent is, eddigi jóságából mit sem veszített, sőt fájdalom az országszerte pusztító tüzvészek újabb meg újabb jelentékeny szükségleteket okoznak a fenyőfa anyagokban s ezért a kész áruk hazai piacainkon szilárd áron tartatnak.

A tölgydonga kivitele Fiuméből lassan bár, de mégis fokozódik, jöllehet a francia kereskedők még igen tartózkodók.

A liptó-ujvári kincstári faanyagok eladására, mely iránt a legjelentékenyebb ezégek érdeklődnek, az ajánlati tárgyalás f. évi október hó 15-ikére van kiírva, és pedig eltérőleg az eddigi 10 éves időszaktól, 5 évi termelésre.

A külföldi piacokról, nevezetesen Németország északi részéből, kedvező keresleti viszonyokról tudósítanak, míg Délnémetországban fakereskedői körökben is nagy ijedel-